

Parochie	1
In de pen	6
Klapstoel	8
Kerk	9
Kerk	10
Buitenland	11
Dossier	12
Varia	14
Op·tocht	16
Mensen	17
Bisdom	18
Podium	20

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
 Kerk & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
 UITGEVER**

Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofdredeur

Bert Claerhout

Eindredacteur

Peter Goirdts

Redacteurs

Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Optocht

Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be

Diocesane redactie Antwerpen

Persdienst Bisdom Antwerpen
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen

tel. 03 202 84 30 (van maandag tot
 woensdagmiddag)

fax 03 202 84 31

redactie.bisdom.antwerpen@
 kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge
 Heilige Geeststraat 4

8000 Brugge
 tel. 050 33 59 05

fax 050 34 14 32

persdienst.bisdom.brugge@
 kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin
 Bisdomplein 1

9000 Gent
 tel. 09 225 16 26

fax 09 223 39 59

eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Persdienst Bisdom Hasselt
 Vrijwilligersplein 14

3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 58

fax 011 28 84 78

persdienst@bisdomhasselt.be

Diocesane redactie Mechelen-Brussel

Pers- en informatiedienst
 Wollemarkt 15

2800 Mechelen
 tel. 015 21 65 01

fax 015 20 94 85

aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen

Lay-out & Zetwerk
 Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus
 Leopold II laan 53

1080 Brussel
 tel. 02 428 21 03

fax 02 428 37 55

katrien.lannoo@treviplus.be

www.treviplus.be

DIENST PAROCHEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigin-
 gen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit Kerk & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Nood aan krachtig
 gebaar vanuit
 de Kerk

De Kamercommissie die onderzoek deed naar seksueel misbruik, leverde haar eindrapport af. In het verleden kreeg de commissie vaak kritiek omdat ze voor de camera's allereerst de Kerk viseerde en te weinig oog had voor de vele gevallen van seksueel misbruik in de brede samenleving – familie en gezin, jeugdbewegingen en sportclubs, werkmilieus. De omstandigheden waarin de commissie tot stand kwam – de affaire-Vangheluwe en, in de nasleep daarvan, de toevloed aan klachten bij de toenmalige commissie-Adriaenssens – waren daar uiteraard niet vreemd aan.

Desalniettemin getuigen de vele vaststellingen en de tientallen aanbevelingen in het 483 bladzijden tellende eindrapport niet van een kruistocht tegen de Kerk. Nochtans voedden, nog vóór de publicatie van het eindrapport, sommige verklaringen in de media het vermoeden dat de commissieleden, die tijdens de zittingen niet bepaald blij hadden gegeven van veel kennis van kerkelijke structuren en aangelegenheden, zich ongegeneerd met de interne keuken van de Kerk zouden bemoeien. Vooral over het biechtgeheim was nogal wat te doen. Een aanbeveling die priesters die via de biecht weet zouden hebben van seksueel misbruik, het recht ontneemt het biechtgeheim te respecteren, komt in het eindrapport evenwel niet voor.

Naast het optrekken van de verjaringstermijn voor seksueel misbruik en pedofilie tot vijftien jaar, pleiten de commissieleden ervoor de financiële vergoedingen voor slachtoffers te laten regelen door een arbitragecommissie – waardoor ook verjaarde feiten nog in aanmerking kunnen komen (zie ook bladzijde 10). Sommige commissieleden vinden dat het minste wat de Kerk voor de slachtoffers kan doen. Anderen noemen het een 'uitgestoken hand' vanuit de samenleving om de Kerk te helpen bij haar zuiveringsproces.

De kwestie van de schadevergoedingen is een heikel punt. Zeker in een samenleving waarin advocatenbureaus geld ruiken en hun cliënten aansporen tot het indienen van zware schadeclaims. Maar ook zo'n arbitragecommissie roept vragen op. Waarom heeft iemand die door een geestelijke werd misbruikt, recht op een schadevergoeding en iemand die door een familielid werd misbruikt, niet? Wat met de vele slachtoffers die hebben getracht hun verleden op eigen kracht te verwerken? Bovendien benadrukken hulpverleners telkens weer dat het de slachtoffers niet om geld te doen is, wel om respect, een bekentenis van schuld en erkenning van hun pijn en lijden. Misschien doet de Kerk er beter aan allereerst werk te maken van opvang en nazorg voor slachtoffers. Dat belet niet dat ze vanuit haar morele bekommernis ook financieel kan bijdragen – door middel van een solidariteitsfonds bijvoorbeeld – aan slachtoffers die met zware kosten voor medische verzorging en/of therapieën worden geconfronteerd.

Het lijkt er almaar meer op dat de kerkleiding – de bisschoppen, maar ook oversten van orden en congregaties – daarop nog altijd geen gemeenschappelijke visie heeft. Bij de voorstelling van het rapport van de commissie-Adriaenssens, in september 2010, werd het idee gelanceerd een centrum voor erkenning, heling en verzoening op te richten. Kort daarna werd het initiatief evenwel afgevoerd zonder dat er iets voor in de plaats voor kwam. Het gevolg is dat slachtoffers momenteel in de Kerk nauwelijks terecht kunnen, ook niet voor spirituele hulp. Toegegeven, de manier waarop justitie de commissie-Adriaenssens heeft aangepakt, heeft het de Kerk niet makkelijk gemaakt. Maar de traagheid en besluiteloosheid die nu aan de dag worden gelegd, en het ontbreken van een krachtig gebaar, versterken bij velen de indruk dat de Kerk de slachtoffers nog altijd in de kou laat staan.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Kernenergie

KERK & leven, 23 MAART 2011

In zijn column *Dat nooit meer...* naar aanleiding van de gebeurtenissen in Japan loopt Bert Claerhout mee met de panieksaaiers over kernenergie. Onverantwoord.

Werner VYNCKE, via e-mail

onvermijdelijk verbonden met de schepping en de evolutie. We moeten dat toch eens leren in te zien.

Broederlijk met elkaar delen is hoe dan ook de beste oplossing. Laat dat onze vasten zijn.

Willy VAN GHYSEGHEM, Kapellen

Vasten

KERK & leven, 9 MAART 2011

Als we vasten om zo meer broederlijk te delen, valt dat toe te juichen, maar niet als we er God meer vergevingsgezind door willen maken. God vergeeft altijd. De voorwaarde daartoe is niet vasten of zelfkastijding, maar wel spijt. Lees er het evangelie maar op na: de verloren zoon, de overspelige vrouw, de goede moordeenaar, enzovoorts.

Vasten komt in vrijwel alle religies voor en is in oorsprong dus niet christelijk. Vanwaar dan toch de vasten? Brengt het vasten ons tot meer zelfdiscipline en bidden, of is het er zelf veeleer een gevolg van? En moeten we dat dan niet altijd doen? Wat leert Jezus ons daarover? Lees Matteüs 9, 16-17, Marcus 2, 21-22 en Lucas 5, 36-39.

De jonge wijn en de nieuwe zakken zijn hier de Blijde Boodschap. We zouden wat meer de evangelies moeten raadplegen. Jezus leerde ons de naastenliefde. Die moet er eigenlijk altijd zijn en niet af en toe, zodat de samenleving er beter en mooier van wordt. Het lijden in de wereld is geen straf van God, maar

Gebroken gezinnen

KERK & leven, 23 MAART 2011

1. Uw bijdrage op de voorpagina van 23 maart, *Nooit eerder zoveel gebroken gezinnen*, stemt ons uiterst droevig. Zelf waren we bedrijvig in de gezinsspastoraal in de jaren 1970-1990. We trachtten de jonge koppels te wijzen op het bestendig 'werken aan hun relatie'. Er wordt te veel getrouwd vanuit een gevoel dat men elkaar leuk en tof vindt, maar dat is geen basis om te trouwen. De vraag die men zich moet stellen is: wil ik met die man/vrouw de weg van het leven gaan? Wil ik hem/haar aanvaarden en waarden tot in lengte van dagen? Als het antwoord 'ja' is, heeft dat tot gevolg dat de gehuwden elke dag moeten bouwen aan dat aanvaarden en waarden.

Er zijn in de Kerk groepen die de toekomstige trouwers helpen om zich voor te bereiden op hun trouwen en die gehuwden willen begeleiden om werk te maken van het aanvaarden van de partner, door hun communicatie telkens weer ter harte te nemen. De sleur van het dagdagelijkse leven kan die communicatie vertroebe-

len. Hoe blijf je open voor elkaar? Hoe verwerk je gevoelens van ontgoocheling in elkaar?

Encounter Vlaanderen biedt weekends aan waar communicatie kan worden aangeleerd. De nadruk ligt op het samen ervaren van hoe het kan om zijn gevoelens te delen en die van de partner te ontvangen. Als dat geregeld gebeurt, ontstaat een stevige band. We vinden het dan ook jammer dat uw bijdrage vooral focust op hoe de kinderen moeten worden opgevangen. Natuurlijk moet dat gebeuren en liefst zo goed mogelijk. Maar dat men nergens aanbiedt hoe men een scheiding kan voorkomen, ontgoochelde ons.

Machteld en Gust JANSSENS, Bonheiden

2. Sinds mijn jeugd, 65 jaar geleden, is het mijn betrachting om oorzaak en gevolgen te begrijpen van een scheiding in een huisgezin. De boodschap van Christus, waar vader, moeder en kind één levend vlees zijn en de mens dat niet kan wijzigen, is nochtans een wetenschappelijk aspect dat reeds tweeduizend jaar overal ter wereld een feit blijft in de menselijke samenleving. Dat ontkennen, brengt zeker menselijke drama's met zich. In die zin blijft het de taak van de Kerk de christelijke boodschap te brengen en ook in echtelijke conflicten licht te werpen.

In mijn eigen familie en bij buren en vrienden zijn de afgelopen jaren zeven jonge gezinnen uiteengespat. Kinderen zijn hun toekomst en hun thuis kwijtge-

raakt, terwijl een van de echtgenoten er vandoor is met de halve gezinsspaarpot en de hypotheek. Later blijkt zich dan een identiek patroon af te tekenen: twee huishoudens voor dezelfde inkomens is een financieel drama en de verhoopte vrije tijd en de 'eigen' centen vallen tegen.

De term 'nieuw samengesteld gezin' klinkt wel euforisch, maar in werkelijkheid is de kans op stabiliteit ervan erg klein (15 procent). Bovendien was in het merendeel van zulke 'nieuwe' gezinnen een van de echtgenoten weduwe of weduwnaar. Wetenschappelijk is die term dus niet relevant.

Dat de toekomst van kinderen wordt geslachttofferd ten voordele van de hang naar ontucht en overspel, wordt de jongste decennia in de media, in de burgerlijke wetgeving en in sommige zogenaamde wetenschappelijke faculteiten weggemoffeld. Een spraakgebruik om die menselijke drama's te verdoezelen, vinden we in dubbelzinnige woorden zoals 'partner', 'nieuwe relatie', 'vrijheid', 'anders geaardheid' enzovoorts. Die woorden worden gretig gebruikt om de traditionele gezinswaarden uit onze cultuur te verwijderen.

Het artikel op de frontpagina van Kerk & leven geeft dan ook een boodschap van wanhoop. Ik meen dat zulks niet in overeenstemming is met het christelijke geloof. De begeleidende foto bij het artikel vond ik evenwel prachtig.

J. BOERJAN, Brasschaat